

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 439/2021-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ivom Babjakom, Sov. Hrdinov 200/3, Svidník, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 158/2017 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 158/2017 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Prešov **prikazuje** v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 158/2017 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **500 eur**, ktoré **je** Okresný súd Prešov **povinný** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Prešov **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **384,08 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 158/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenu okresnému súdu 27. júna 2017 domáha od žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1 080,70 eur a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke č. 410893 (spotrebiteľský úver, pozn.) uzatvorenej so žalovanou. Uviedla, že žalovaná podala svoje písomné vyjadrenie k žalobe 18. júla 2017, ku ktorému sťažovateľka nepokladala za potrebné formulovať repliku s ohľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania, keďže všetky skutkové a právne okolnosti uviedla vo svojom žalobnom návrhu a mala v úmysle ich prezentovať súdu prvej inštancie na pojednávaní vo veci samej. Z dôvodu pretrvávajúcej nečinnosti okresného súdu podala 12. júna 2021 sťažnosť na prietahy predsedovi súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov („ďalej len zákon o súdoch“). V odpovedi na sťažnosť z 2. augusta 2021 predseda okresného súdu uviedol, že vzhľadom na vysoký počet pridelených vecí, práceneschopnosť i mimoriadne opatrenia a obmedzenia súvisiace s pandemiou ochorenia COVID-19 zákonný sudca uprednostnil vybavovanie urgentnejších a prípadne jednoduchších vecí, v ktorých boli účastníci aktívni s tým, že ďalšie veci popritom vybavoval následne podľa poradia a svojich možností. Sťažovateľka zdôraznila, že do momentu podania ústavnej sťažnosti nebol v jej veci uskutočnený žiadny procesný úkon ani jej nebolo doručené žiadne meritórne rozhodnutie.

3. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, že boli porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov. Súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 4000 eur a náhrady trov konania.

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 439/2021 z 9. novembra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov, doložených príloh a obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí, že okresný súd okrem doručenia vyjadrenia žalovanej k žalobe vo veci po viac ako štyroch rokoch od podania žaloby nielenže meritórne nerozhodol, ale nevykonal ani žiadny procesný úkon. Podstatou a zmyslom podanej žaloby bolo doceliť vrátenie finančných prostriedkov, o ktoré sa žalovaná na úkor sťažovateľky bezdôvodne obohatila, zdôrazňujúc pri tom, že ide o ekonomický neporovnateľne silnejšieho účastníka sporu, ktorý poskytovanie úverov vykonáva ako predmet svojej činnosti širokému okruhu fyzických osôb. Sťažovateľka v napadnutom konaní pociťuje bezpochyby výrazné stresové vypätie, nielen z dôvodu neskúsenosti so súdnou mocou, ale aj zo skutočnosti, že sa púšťa do sporu s ekonomicky, právne a spoločensky silnejším protivníkom a nečinnosťou okresného súdu sa súdny spor zbytočne predlžuje, čím sa stresové vypätie u sťažovateľky stupňuje.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu

7. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti č. k. 1SprO 1321/2021 z 1. decembra 2021 odkázal vo vzťahu k vecnej stránke ústavnej sťažnosti na pripojené vyjadrenie zákonného sudcu [REDAKOVANÉ] z 29. novembra 2021.

7.1. Konajúci sudca uviedol, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky považuje za nedôvodnú, a to s poukazom na nepravdivosť jej tvrdení o jej neskúsenosti so súdnou mocou, ako aj na zjavný nedostatok tvrdení odôvodňujúcich požadované primerané finančné zadostučinenie. Sťažovateľka podľa súdneho registra na okresnom súde bola a je ako žalobkyňa už od roku 2016 účastníkom takmer 30 samostatných sporových súdnych konaní, z čoho vyplýva nepravdivosť jej tvrdení o neskúsenosti so súdnou mocou. Nepravdivé je aj tvrdenie sťažovateľky, že po jej podaní sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedovi súdu (bod 2 odôvodnenia tohto nálezu) nedošlo pred podaním ústavnej sťažnosti k náprave, keďže sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] minimálne mesiac musela vedieť o tom, že okresný súd vo veci nariadil pojednávanie na 12. október 2021 (predvolanie bolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené 4. augusta 2021, pozn.). Sťažovateľka okresnému súdu 23. septembra 2021 doručila svoje vyjadrenie a návrh na rozšírenie žaloby. Okresný súd vo veci sťažovateľky na pojednávaní 12. októbra 2021 meritórne rozhodol (rozsudok sp. zn. 13Csp 158/2017, pozn.), a teda samotné podanie ústavnej sťažnosti môže svedčiť buď o úmyselnom zavádzaní alebo o tom, že skutočným účelom ústavnej sťažnosti nie je tzv. náprava, ale jej samoúčelné podanie na účel dosiahnutia zisku (s čím môže súvisieť aj paušálne odôvodnenie v ústavnej sťažnosti a všeobecné a vágne odôvodnenie požadovaného finančného zadostučinenia).

7.2 Ďalej zákonný sudca poukázal na to, že advokát sťažovateľky zastupuje množstvo klientov v obdobných veciach, pričom podáva formulárové žaloby a aj formulárové ústavné sťažnosti nevyjadrujúce ujmu jeho klientov, keďže je nepravdepodobné, aby všetci klienti toho istého advokáta, hoci v konaní pred ústavným súdom zastúpení rôznymi (ale stále tými istými) právnymi zástupcami, začali naraz pociťovať a rovnako odôvodňovať údajnú ujmu. Zvýraznil i to, že priebeh konania bol postihnutý pandemiou COVID-19 a sťažovateľka okrem sťažnosti na prietahy predsedovi súdu nevyužila žiadne prostriedky na urýchlenie konania, ktorými by zároveň prezentovala svoj zvýšený záujem na jeho výsledku a až dosiaľ sa o vec na súde nijako nezaujímal. Napriek tomu, že je sťažovateľka v napadnutom konaní zastúpená advokátom, tento ostal nečinný a v rozpore s § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nereagoval na výzvu súdu, keď v stanovenej lehote nezaslal súdu repliku k rozsiahlemu vyjadreniu žalovanej (lehota na repliku sťažovateľke uplynula 22. augusta 2017, pozn.). Tvrdenie stresových situácií sťažovateľky v ústavnej sťažnosti je podľa zákonného sudcu len vágnym a paušálnym konštatovaním, ktoré nie je spôsobilé byť predmetom dokazovania a požadované primerané finančné zadostučinenie v sume 4 000 eur niekoľkonásobne prevyšuje hodnotu sporu. Zákonný sudca navrhuje ústavnej sťažnosti v celom rozsahu nevyhovieť, pričom v prípade vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky navrhuje nepriznať jej primerané finančné zadostučinenie a rovnako ani náhradu trov konania.

III.2. Replika sťažovateľky

8. Sťažovateľka vo svojej replike zo 16. decembra 2021 uviedla, že k obsahu ústavnej sťažnosti sa predseda okresného súdu nevyjadril (hoci navonok za okresný súd koná jeho predseda) a neuviedol tak žiadne skutočnosti vedúce k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je neopodstatnená. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu je stanovisko zákonného sudcu napádajúce právnych zástupcov sťažovateľky, ako aj iných advokátov, ktorí podľa jeho tvrdenia podávajú hromadné žaloby. Sťažovateľka vyjadrila svoje presvedčenie, že za tento stav nesie zodpovednosť jednoznačne zákonný sudca, ktorý vo veci bol absolútne nečinný po dobu 4 rokov, a nie ona, ktorá sa len domáha ochrany svojich práv alebo jej právní zástupcovia, ktorí si plnia svoju povinnosť advokáta voči klientovi. Z vyjadrenia okresného súdu nie je ani zrejmé, či sa s názorom zákonného sudcu stotožňuje, preto ho sťažovateľka považuje za nejasné a nezrozumiteľné a navrhuje, aby naň ústavný súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Predmetnom posúdenia ústavného súdu bol v danom prípade postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných prietahov, a teda či jeho postupom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a tiež jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

12. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) a s judikatúrou ESLP (rozsudok ESLP vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESLP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, m. m. II. ÚS 32/02, III. ÚS 241/2017, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií preto ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

14. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Predmetná agenda tvorí bežnú a pravidelnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, preto dĺžka namietaného konania nie je závislá od právnej či skutkovej náročnosti prerokovávanej veci.

15. Ďalším ústavným súdom posudzovaným kritériom je správanie sťažovateľky v napadnutom konaní. V danom prípade ústavný súd pri skúmaní obsahu spisu okresného súdu nezistil také správanie sťažovateľky ako strany sporu, ktoré by negatívne ovplyvnilo celkovú dĺžku napadnutého konania. Pokiaľ zákonný sudca vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti poukazoval na pasivitu sťažovateľky, ktorá žiadnym spôsobom nereagovala na výzvu okresného súdu a nevyjadrila sa k podaniu žalovanej (k tomu pozri bod 7.2 odôvodnenia tohto nálezu), v dôsledku

čoho okresný súd uprednostnil pri vybavovaní vecí „aktívnych“ účastníkov, ústavný súd uvádza, že reagovať na vyjadrenie žalovanej strany replikou je právom žalobcu, a nie jeho povinnosťou, čo vyplýva tak z gramatického výkladu § 167 ods. 3 CSP (porovnaj dikciu „umožní mu“), ako aj z celkového charakteru tohto procesného inštitútu. Ak sa sťažovateľka nepovažovala za potrebné k podaniu žalovanej vyjadriť, nemožno ju za to sankcionovať. Využitie procesných prostriedkov je totiž výlučne vecou strany sporu a súd limituje len v tom, že musí vyčkať na uplynutie lehoty na vykonanie úkonu (obdobne III. ÚS 519/2021).

16. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Okresný súd v počiatočnej fáze napadnutého konania realizoval len nevyhnutné úkony spojené s podaním žaloby sťažovateľky v zmysle § 167 CSP, po doručení vyjadrenia žalovanej 18. júla 2017 a následnej výzve na repliku sťažovateľky z 31. júla 2017 ostal absolútne nečinný po dobu štyroch rokov, keď 30. júla 2021 vo veci nariadil pojednávanie. Vo veci sťažovateľky okresný súd meritorne rozhodol rozsudkom č. k. 13Csp 158/2017 z 12. októbra 2021, ktorým určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky (výrok I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II) a nárok na náhradu trov konania stranám nepriznal (výrok III). Overením aktuálneho stavu napadnutého konania ústavný súd zistil, že okresný súd pristúpil k realizácii procesných úkonov doručovania písomného vyhotovenia rozsudku stranám sporu podľa § 223 ods. 3 CSP.

16.1 Ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní nesporne došlo k zbytočným priet'ahom dosahujúcim ústavnoprávnu intenzitu, ktoré boli spôsobené absolútnou nečinnosťou okresného súdu. Časový rámec, v ktorom dospel okresný súd k meritórному rozhodnutiu s ohľadom na konštatovanú skutkovú a právnu nenáročnosť danej veci, nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný.

17. Napriek tomu, že priebeh napadnutého konania bol v rokoch 2020 a 2021 nepochybne poznačený aj objektívnou skutočnosťou spojenou s pandemickou situáciou spôsobenou ochorením COVID-19 a naň nadväzujúcimi zákonnými obmedzeniami vydanými v záujme zamedzenia šírenia tohto ochorenia, čo vzal ústavný súd pri rozhodovaní do úvahy, ako už bolo zmienené, napadnuté konanie sa začalo podanou žalobou 27. júna 2017, teda dávno pred vypuknutím pandémie a i počas nej prevažovali obdobia, v ktorých okresnému súdu nič nebránilo v tom, aby v jednoduchom spore sťažovateľky rozhodol.

18. S ohľadom na už zmienenú absolútnu ničím neospravedlňiteľnú nečinnosť okresného súdu ústavný súd uzatvára, že okresný súd nepostupoval v napadnutom konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná. Je zrejmé, že procesný postup okresného súdu v napadnutom konaní nesmeroval efektívne k rýchlemu odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky, a preto nie je zlučiteľný s jej základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. právom na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote.

19. Po zohľadnení dĺžky napadnutého konania a komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu (predmetu konania, správania sťažovateľky a postupu okresného súdu) tak ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli spôsobené zbytočné priet'ahy, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

20. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu okresný súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 13Csp 158/2017 z 12. októbra 2021 a vec dospela do fázy doručovania písomného vyhotovenia rozsudku stranám sporu, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde formuloval okresnému súdu príkaz konať (bod 2 výroku tohto nálezu) pre prípad, že strany sporu využijú svoje procesné právo podať proti rozsudku sp. zn. 13Csp 158/2017 odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP). V tomto prípade je okresný súd povinný postupovať striktne podľa § 373 až § 375 CSP a následne vec bezodkladne predložiť súdu druhej inštancie na rozhodnutie o odvolaní podľa § 377 CSP.

21. Prieťahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam a slobodám. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším prieťahom (ústavným príkazom konať), ale už raz vzniknutý prieťah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

22. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu. Berúc do úvahy najmä predmet konania vrátane výšky uplatneného nároku, obdobie právnej neistoty sťažovateľky a skutočnosť, že vec ešte nie je právoplatne skončená, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd považoval priznanie sumy 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhoviel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 384,08 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

25. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania a výpočte odmeny za právne služby ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 13a ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) á 181,17 eur a režijný paušál 2 x á 10,87 eur. Repliku sťažovateľky zo 16. decembra 2021 vzhľadom na jej obsah ústavný súd nevyhodnotil ako podanie relevantné pre jeho rozhodnutie a preto zaň náhradu trov sťažovateľke nepriznal.

26. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky označeného v záhlaví tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu